

# Machtig Prachtig

Mooie en soms gruwelijke verhalen  
en sprookjes van toen



# Machtig Prachtig

Mooie en soms gruwelijke verhalen  
en sprookjes van toen

Ruud Smeulders

Auteur: Ruud Smeulders  
Coverontwerp: BrilliantBrains  
ISBN: 9789465014531

© Ruud Smeulders 2024

Voor mijn vrienden, kinderen en kleinkinderen

# Voorwoord

Er zijn zoveel verhalen en sprookjes die ik graag deel met vrienden en kinderen. Prachtige verhalen over machtige heersers, heksen, duivels of monsters. Of sprookjes die bijna vergeten zijn.

Kinderen leven in hun eigen wereld, maar moeten wel geprikkeld worden. Iedere keer wanneer de kleinkinderen komen logeren worden er verhaaltjes verteld voor het slapen gaan. Of zo maar, overdag bij de houtkachel in de winter. Soms worden die ter plekke verzonnen en soms voorgelezen uit een sprookjesboek. Maar leuker zijn, denk ik, de verhalen die ik mijzelf herinner. Die verhalen heb ik hier naverteld en gebruik ik nu om aan mijn kleinkinderen voor te lezen. Of om te delen met vrienden bij de borrel.

De meeste verhalen en sprookjes in deze bundel zijn bedoeld voor alle leeftijden. Mooie verhalen over bijzondere personen of fantasiewezens. Enkele verhalen zijn wellicht minder geschikt voor de hele kleintjes. Ze zijn in de ogen van sommigen hard en gruwelijk, net als het echte leven. Dat zijn onder meer de verhalen, sagen en vertelsels uit mijn omgeving. Ze vertellen het verhaal van heksen, spoken, piraten, struikrovers, monsters of duivels. Een aantal verhalen zijn van lang geleden en niet uit de streek, maar zeker de moeite waard om opnieuw te vertellen. Verhalen die de prachtige en gruwelijke dingen van het leven laten zien. Sla ze gerust over wanneer je kind of jij daar niet aan toe bent en lees ze misschien later een keer.

Om dit boek wat aantrekkelijker te maken heb ik tekeningen en foto's toegevoegd. Dat maakt het geheel wat luchtiger en zo wordt het ook een beetje een kijkboek voor iedereen. Het resultaat is hiermee een voorleesboek of een boek om zelf te lezen, een aparte verzameling van verhalen voor liefhebbers. Misschien zijn er wat veel invalshoeken, maar mogelijk voor jou de moeite van het lezen waard. De meeste verhalen zijn in ieder geval machtig en prachtig.

Veel plezier met voorlezen, lezen, of navertellen. Dat is toch een van de belangrijkste dingen om samen met kinderen en vrienden te doen. Het is goed om die oude verhalen en sprookjes opnieuw te vertellen en deze zo weer tot leven te laten komen.

# Overzicht

Voorwoord.....	6
Overzicht.....	8
Sprookjes uit vervlogen tijd .....	10
Tijl Uilenspiegel.....	11
Klaas Vaak.....	22
De soldaat en de tondeldoos.....	25
Roodkapje .....	35
Heksen en tovenaars .....	38
Horrelpoot de heks .....	42
De heksenwaag.....	46
Zwarte katten .....	48
Duivels .....	51
Duivelsbrug.....	51
Deal met de duivel.....	54
Mariabeeldje .....	61
Spoken .....	65
Bosnymfen.....	67
Brabantse heide .....	71
Vliegende Hollander.....	74
De kat van Kasteel Combourg.....	79
Bang voor spoken.....	85
Kapers en zeerovers .....	88
Bloody Mary.....	91
Barbarossa.....	102



De Rode Zeevalk.....	107
Piet Hein .....	114
Zwartbaard.....	120
Ander gespuis .....	124
De Bokkenrijders .....	125
Zwartmakers .....	132
Bende van de Witte Veer .....	137
Weerwolven en vampiers.....	141
De wolf .....	141
Weerwolfriem .....	144
Dracula .....	146
Carmilla.....	158
Vleermuis .....	163
Monsters .....	167
Draken.....	167
Loch Ness .....	172
Medusa .....	175
Sneeuwman.....	183
Heersers .....	186
Keizer Nero.....	188
Farao Ramses II.....	195
Raspoetin .....	209
Monsters en heersers.....	213
Einde .....	215
Bronnen.....	216
Afbeeldingen .....	218
Biografie auteur .....	222

## Sprookjes uit vervlogen tijd

De mooiste sprookjes zijn die sprookjes die je echt raken, die heel lang blijven hangen. Enkele van die sprookjes zijn hier naverteld.

Heel bekend zijn de sprookjes van Roodkapje, Hans en Grietje en Assepoester, of de sprookjes uit Duizend en één Nacht. Die zijn al zo vaak verteld, verfilmd en weer opnieuw tot leven gebracht. Veel van die sprookjes zijn bovendien voor een deel kopieën van elkaar. Bij de verfilmingen van die sprookjes worden nogal eens thema's uit andere sprookjes toegevoegd om het verhaal compleet te maken. Het vult de film aan tot een verhaal van anderhalf uur, soms zelfs vult het series voor vele uren. Helaas zijn in deze sprookjes de nodige elementen weggelaten. Die liggen volgens de makers te gevoelig in de huidige tijdgeest. Oorlog, discriminatie, stereotypen, verheerlijking van romantiek en oude gewoontes lijken uit den boze. Deze onderwerpen worden in de verfilmingen of uitbeeldingen liever niet aan de orde gesteld.

De sprookjes waarin die zaken nadrukkelijk voorkomen worden aangepast of voor een deel vergeten en dat is jammer. De sprookjes die je hier verzameld ziet, zijn de versies die ik mij herinner en nog min of meer 'origineel' zijn.

## ***Tijl Uilenspiegel***

Op een mooie lentedag lang geleden werd in een klein dorpje een vrolijke jongen geboren. Zijn moeder noemde het kindje Tijl. Het dorpje kan overal geweest zijn in Zuid-Nederland, België of Duitsland. Maar ik ben zelf overtuigd dat het Ulicoten was. Dat ligt vlakbij de Belgische grens in Brabant. Het dorpje behoort al eeuwen tot de Baronie van Breda en was reeds in de Middeleeuwen een bekende boerenwoonplaats. Met grappige namen voor streken uit die buurt, zoals de Bollekens en Niemandsland, moet dit wel de basis zijn voor dit verhaal. Tijl groeide op als een schavuit, een boefje dat iedereen voor de gek hield. Omdat hij vaak de gekke gewoontes van mensen nadeed en hen zo een spiegel voorhield, kreeg hij al snel de bijnaam Tijl Uilenspiegel. Het eerste deel van die achternaam betekent namelijk 'zo dom als een uil'. In de middeleeuwen werd iemand voor uil, of uilskuiken uitgescholden wanneer deze domme dingen deed. En Tijl hield de mensen graag een spiegel voor, omdat ze zich nogal dom gedroegen.



et begon al bij zijn geboorte. Tijl werd in het kerkje van Ulicoten gedoopt en vaders broer Klaas werd zijn 'peter'. Nu was een peter een soort tweede vader. Klaas was een vrolijke man en grappenmaker, die wel van een pintje hield. In de herberg werd de doop van Tijl daarom met veel bier en wijn gevierd.

Baby Tijl werd vastgehouden door oom Klaas, die in de andere hand een grote pul bier had. Door het feestgewoel stootte een herberggast tegen Klaas waardoor Tijl een grote scheut bier over zich kreeg. "Dat is dan zijn tweede doop", zei Klaas met een lach.

Toen ze na enkele pinten naar huis vertrokken brak er plots onweer los. Baby Tijn werd voor de derde maal nat en begon te huilen. “Hij moet zingen” zei zijn oom, “want dit is vandaag zijn derde doop.” Nu lag het huis van Tijn een eind van de herberg af en ze moesten over een beek. De brug was kapot zodat een paar boomstammen over het water waren gelegd om droog over te kunnen steken. Door de regen waren die echter kletsnat geworden. De vroedvrouw, die hem droeg, gleed uit en viel pardoes in de beek, Tijns vierde doop. Door de beek was hij niet bepaald fris meer en werd thuis gelijk in bad gestopt. “Werkelijk een heel bijzonder kind, onze Tijn. Dit is dan zijn vijfde doopsel” zei de peter lachend. Vijfmaal gedoopt op één dag, dan moet hij wel een lieve, vrome jongen en later een vroom man worden. Maar dat bleek anders te lopen.

Als kind beleefde hij reeds heel wat avonturen, waarbij hij de mensen graag voor de gek hield. Zo mocht hij op een dag met zijn vader op het paard mee naar zijn oom in de stad. Ja, het was dezelfde oom die ook zijn peter was, maar die was helaas sinds het overlijden van zijn vrouw erg ziek geworden. Onderweg stak Tijn zijn tong uit naar alle voorbijgangers en trok een gekke bek. Iedereen sprak daarom schande van die jongen en van de vader die de knaap zo slecht had opgevoed. Aangekomen bij oom bleek die al op sterven te liggen.

Na het overlijden van Tijns peter moest voor zijn dochttertje een nieuw tehuis gezocht worden. De vader nam het meisje maar mee naar huis, dat leek hem de beste oplossing. Op de terugweg stak Tijn weer zijn tong uit naar iedere passant. Het meisje dat vóór Tijn op het paard zat deed haar neefje iedere keer zo goed mogelijk na. De mensen spraken nu dubbel schande. Toen vader daar iets van zei antwoordde Tijn dat de mensen allemaal boos waren, want ze waren jaloers op zo’n goede vader.

Een paar jaar later haalde Tijn een mooie stunt uit met koorddansen. Hij hield altijd van dingen waarmee hij midden in

de belangstelling stond. In het bos had hij wat geïmproviseerd en op een morgen spande hij een sterk touw over de beek in het dorp. Het koord hing tussen de daken van de huizen aan weerszijden van het water. Toen ging hij op het plein voor de kerk staan en riep naar iedereen dat hij die middag over het koord de beek over zou steken.

Zijn moeder vond dit echter niet zo'n goed idee. En net toen Tijn een klein stukje over het koord had gelopen, knipte moeder het koord door. Tijn viel in de beek en iedereen moest hartelijk lachen. Tijn wist echter niet van ophouden. De volgende dag kondigde hij weer aan dat hij over het koord zou dansen en zo de beek zou oversteken.

Er kwamen heel wat mensen kijken, die de deugniet nog een keer wilden zien vallen. Toen Tijn op het dak van het huis aan de ene zijde van de beek stond, riep hij naar de mensen "Wanneer jullie allemaal nu je linkerschoen uitdoen, dan zal ik een bijzondere stunt laten zien." Veel mensen wilden wel zien wat die deugniet nu voor stunt zou uithalen en deden hun linkerschoen of klomp uit. Veel kinderen, die ook kwamen kijken, deden soms zelfs beide schoenen of laarsjes uit. Ze moesten samen alle schoenen aan een ander lang touw binden en over de beek spannen. De mensen waren nu nog nieuwsgieriger naar wat Tijn met die schoenen zou doen. Boven op het koord, zo'n beetje halverwege, riep Tijn naar de menigte: "Jullie staan nu allemaal te wankelen op één been, terwijl ik stevig op twee benen sta. Wanneer jullie weer op twee voeten stevig op de grond willen staan, zal ik jullie helpen." Hij ging midden op het koord zitten en knipte pardoes het touw met de schoenen door. De mensen stortten zich massaal in de beek om hun schoenen te redden. Menigeen kwam met de verkeerde schoen of laars de beek uit. Tijn zat rustig op zijn koord en keek naar de chaos op de grond en in de beek. Wat zijn mensen toch makkelijk uit hun evenwicht te brengen, dacht hij.

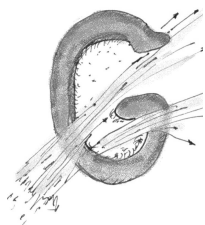
Tijl had thuis een hele gierige buurman. Toen deze buurman zijn varken wilde slachten vroeg hij raad aan Tijl. Tijl was namelijk niet enkel een grappenmaker. Hij was ook erg slim. Hij was namelijk naast de pastoor de enige in het dorp die kon lezen. Dat had hij als klein jongetje al van een heks in het bos geleerd. De buurman zei tegen Tijl: "Ik wil mijn varken slachten, maar heb geen zin om iedereen een stuk vlees te geven van wie ik zelf eerder vlees heb gekregen. Kun jij me advies geven?"

Tijl dacht even na en zei toen dat hij wel een oplossing had. "U moet gewoon het varken slachten en voor de deur hangen. Om middernacht haalt u het dan weg en zegt tegen iedereen dat je varken vannacht gestolen is. Dan hoeft u niets te verdelen en kun je anderen de schuld geven." Dat deed de buurman en toen hij rond middernacht het geslachte varken naar binnen wilde halen was het verdwenen. Het was inderdaad gestolen. Tijl had het een uur voor middernacht zelf daar weggehaald.

Tijl had een apart gevoel voor humor, maar kon ook erg gevoelig zijn. Zo moest hij huilen wanneer de zon begon te schijnen, want dan kon het weer enkel slechter worden. Hij was daarentegen altijd vrolijk wanneer het regende. "Dan kan het alleen maar lekkerder weer worden", zei hij dan. Hij zette graag alles op z'n kop en liefst andere mensen voor schut. Hij groeide op als een wilde jongen, een deugniet, die graag streken uithaalde. Helemaal niet die vrome jongen, zoals zijn peter had voorspeld. En dat bleef zo toen hij ouder was en de kost moest gaan verdienen.

Er zijn vele verhalen over de volwassen Tijl, te veel om hier te vertellen. Maar één wil ik jullie niet onthouden. Dat is van die keer dat hij voor een bakker ging werken. Het was vlak voor Kerstmis en de bakker had het vreselijk druk. Hij was in de vroege ochtend al erg moe na het kneden van het deeg voor de Kerstbroden. De bakker zei tegen Tijl dat hij die dag maar de broden moest maken en afbakken. Tijl was pas enkele dagen

bakkersknecht en vroeg wat hij dan precies allemaal moest doen. De bakker was van vermoeidheid ten einde raad en riep: “Dat maakt niet uit, al bak je apen en konijnen!” Hij was echt klaar met de grapjes en onnozelheid van zijn knecht.



elijk toen de bakker weg was gegaan om een dutje te doen begon Tijn van het Kerstbrooddeeg leuke apen en konijnen te boetseren. Na een tijdje was al het deeg op en stopte Tijn de figuren in de oven die al op temperatuur was. Later op de dag kwam de bakker terug en zag de rare misbaksels van Tijn. Hij werd vreselijk boos en wilde Tijn op staande voet ontslaan. Tijn vroeg om genade en zei dat hij het deeg wel zou betalen. Toen de bakker hem daarna de deur uit wilde schoppen zei Tijn dat hij het deeg nu wel betaald had en dus zijn baksels mee mocht nemen.

Een grote oude rieten mand werd volgeladen en Tijn verliet gauw de bakkerij. Hij liep meteen naar de markt van het stadje waar hij die tijd vertoefde. De mensen op straat bleken de apen en konijnen van kerstbrood grappig en leuk te vinden. Daardoor kon Tijn in korte tijd al die gekke broodjes verkopen en hield daar nog best wat geld aan over.

Toen de bakker dat hoorde holde deze naar dat plein toe. Maar zijn ontslagen bakkersknecht had inmiddels op de markt alle broodjes verkocht en was snel vertrokken met de winst.



*afbeelding 1 Tijn Uilenspiegel*



## Baron van Münchhausen

In de bergen van midden Duitsland, vlakbij Hamelen met zijn rattenvanger, stond het landhuis van de baron van Münchhausen. Zijn landgoed lag langs de rivier de Wezer, een grote rivier die naar het noorden stroomt en in de Oostzee uitkomt. De baron was een fantastische verhalenverteller. Regelmatig hield hij feesten en vertelde dan prachtige verhalen over zijn eigen heldendaden en andere bijzondere gebeurtenissen tijdens zijn reizen.

Zo was de baron een keer op weg naar een verre buitenlandse stad. Uitgedost met zijn mooiste kleren, zijn lange haardos in een strik op zijn rug en een driekantige hoed op, reed hij naar het oosten. Onderweg kwam hij langs een moeras. Omdat zijn paard wat wilde drinken stapte deze op een graspol in het moeras. Dat ging helaas niet helemaal goed. Het paard gleeed met zijn hoeven van de graspol af in het moeras. Daarna zakte de baron met zijn paard langzaam weg in het drijfzand van het moeras. Er waren geen bomen op die plek en dus ook geen takken om zich aan vast te grijpen. Ten einde raad greep Baron van Münchhausen zijn eigen staart en trok zichzelf en zijn paard zo naar boven en uit het moeras.

De baron en zijn familie waren bevriend met de Tsaar van Rusland. Toen de Turken in die tijd Rusland aanvielen, besloot de baron zijn vriend te helpen en sloot zich aan bij het Russische leger. Op weg naar Rusland begon het te sneeuwen. Niet zomaar een klein sneeuwduitje, maar een enorme hoeveelheid sneeuw viel in korte tijd naar beneden. Het werd echter al avond en de baron besloot toch maar ergens te gaan slapen. Nergens zag hij echter een huis of boom. Enkel een kruis stond daar, pardoes midden in het sneeuwlandschap. Hij bond zijn paard eraan vast en deed zijn bontmantel strakker om zijn lijf. De baron viel

vrijwel gelijk in slaap, zo moe was hij van de zware tocht en het slechte weer.

In de ochtend werd hij gewekt door felle zonnestrallen. Tot zijn verbazing was al veel van de sneeuw gesmolten en lag hij in zijn bontmantel precies op een grafzerk op een kerkhof. Maar zijn paard zag hij nergens. Plots hoorde hij van ver gehinnik. Dat moest zijn paard zijn, dacht de baron. Het was alleen nergens te bekennen.

Naast het kerkhof stond een kerkje met een hoge toren. Toen zag hij dat zijn paard met de teugels aan de torenspits bengelde. Snel pakte hij zijn geweer en schoot het kruis van de toren af. Zijn paard viel naar beneden en was gelukkig niet gewond. Daarna kon de baron op zijn paard zijn tocht weer hervatten.



*afbeelding 2 Kerkhof met grafzerken*

Een stad in het zuiden van Rusland werd aangevallen door de Turken en toen de baron daar aankwam was alle hoop al bijna opgegeven. “We hebben een spion nodig om te weten wat de vijand nu gaat doen.” De baron besloot te helpen en zei dat ze maar een kanon op de stadswal moesten afschieten. Hij zou op de kogel gaan zitten om zo achter de gevechtlijn in het kamp van de vijand te komen. Aldus geschiedde. De baron greep zich vast aan de kogel die met vliegende vaart richting de vijand schoot. Hoog in de lucht zag de baron echter al wat er aan de hand was. Toen een kanonskogel uit de andere richting

passeerde greep hij zich snel daaraan vast en kwam zo weer terug in de stad. Hij kon vertellen wat hij gezien had. De vijand had zich verschanst in een ander stad. Er werd snel beraadslaagd, waarna de baron zich opnieuw liet afschieten op een kanonskogel. Zo kwam hij in het door de Turken bezette stadje en kon daar de stadspoort van binnenuit openmaken. Daardoor kon het Russische leger de stad weer heroveren.

Op de terugweg naar huis naderde de baron een klein stadje. Het was meer een groot dorp, maar wel met een mooie stadswal en grote poort. Het begon al donker te worden en hij zocht een slaapplek. Zijn paard en hijzelf waren behoorlijk moe en een beetje verdoofd door de lange rit van die dag. Bovendien hadden beiden honger en dorst en in dit stadje zou zeker wel een goede herberg zijn. Net op het moment dat hij met zijn paard de stadspoort doorging, sloot het ijzeren valhek om de stad voor de nacht af te sluiten. Men was in die tijd erg bang voor gespuis en geboefte dat in de nacht de huizen zou beroven of brand zou stichten. Daardoor werd iedere avond de stad helemaal van de buitenwereld afgesloten. Maar de baron was gelukkig nog net op tijd binnen.

Op het pleintje in het midden van het stadje aangekomen stond een waterpomp en een drinkbak voor de paarden. Zijn paard liep er als vanzelf naartoe en begon te drinken. Gulzig slurpte het paard het water naar binnen. Tegelijk hoorde de baron achter hem water wegspuiten, net of het paard alles weer gelijk uit plaste. Hij keek achterom en zag tot zijn schrik dat zijn paard gehalveerd was. De achterbenen, de kont en staart van het paard waren helemaal verdwenen.

Het water dat het paard zo gulzig opdronk kwam er gelijk weer uit. Dat moet dat valhek geweest zijn die het paard gehalveerd heeft, een wonder dat ik er nog op zit, dacht de baron. Gelukkig vond hij de volgende dag de andere helft van het paard terug.

Met wat hulp van de plaatselijke kleermaker lukte het hem om zijn paard weer aan elkaar te naaien en zo te repareren.



*afbeelding 3 Baron von Münchhausen vertelt...*

Thuis aangekomen ging de baron een keer op eendenjacht. Hij had echter pech want hij bleek zijn vuursteen vergeten te zijn. Zo'n vuursteen was toen nog echt nodig om het kruit in zijn geweer te ontsteken, waarna de kogel eruit kon schieten. Kort daarna zag hij echter een heleboel eenden in een meertje zwemmen. Dan bedenk ik maar een list, dacht hij. Wanneer ik een lang touw insmeer met het stukje spek dat nog in mijn zak zit, slikt één van de eenden dat wellicht in en kan ik met het touw die eend binnenhalen. Aldus geschiedde. De eerste eend rook het spek op het touw en slikte het in. Omdat het echter nogal vet spek was, gleed het touw dwars door de maag en kwam er door zijn poepgaatje weer uit. Daarop beet een

andere eend in het touw waarmee hetzelfde gebeurde. De volgende eend beet in het vette touw en poepte het touw eveneens uit.

Uiteindelijk zaten zo twaalf eenden aan zijn touw.

De baron haalde nu zijn touw binnen en bond de eindjes aan elkaar. Hij slingerde de eenden op zijn rug. De eenden waren van schrik versuft, maar na een tijdje werden ze echter steeds fitter en wilden wegvliegen. Plots werd de baron opgetild toen het dozijn eenden tegelijk naar boven vloog. Hij wist echter de eenden zo te sturen dat ze naar zijn huis vlogen.

Daar aangekomen draaide hij ze in de lucht, vlak boven zijn huis, één voor één de nek om. Zo lukte het om boven zijn schoorsteen te komen en belandde hij dwars door zijn eigen schoorsteen in de keuken van zijn huis. Hij kon de eenden gelijk doorgeven aan de kok om ze klaar te maken voor de maaltijd.

## ***Klaas Vaak***

Vlak voor het slapen gaan, komt Klaas Vaak je slaapkamer binnen. Hij strooit dan slaapzand in je ogen en die vallen als vanzelf dicht. Je slaapt en gaat lekker dromen. In de morgen, wanneer je je ogen uitwrijft, komt er soms nog wat van dat zand uit.



*afbeelding 4 Klaas Vaak strooit zand*

Je vraagt je misschien af: waarom doet Klaas Vaak dat en wat doet hij verder de hele dag? Hier het verhaal van die bijzondere man, het zandmanneltje. Dat verhaal begint met een jongetje dat slecht kan slapen.

Op een avond komt een oude kabouter bij hem op bezoek. Dat blijkt Klaas Vaak te zijn. Klaas houdt in iedere arm een paraplu

vast. In de rechter plu zitten allerlei verhaaltjes. In de linker plu zit niets. Wanneer kinderen zoet zijn vertelt Klaas Vaak hen die verhaaltjes uit zijn rechter plu, waar ze dan mooi van gaan dromen. Ondeugende kinderen krijgen niets, want er zit niets in die andere plu en dan komen er stoute kabouters op de bedrand zitten.

Omdat het jongetje meestal wel braaf is zal Klaas hem deze week verhaaltjes vertellen. Iedere nacht één verhaal. Dat gebeurt natuurlijk pas in de dromen van het jongetje, want Klaas Vaak kun je niet echt zien. Kabouters zijn altijd onzichtbaar. Maar ze kunnen wel toveren. Op de eerste avond veranderen de planten op de slaapkamer in grote bomen en komen de schilderijen tot leven. De schoolboeken op het bureau zijn aan het jammeren, maar Klaas Vaak zorgt dat alles goed komt en het huiswerk netjes af is.

Op de tweede avond raakt het zandmannetje met zijn paraplu de meubels in de slaapkamer aan en die beginnen te dansen en te zingen. Klaas gaat samen met de jongen in een schilderij met zes zwanen in het bootje zitten. De zwanen trekken het bootje over het meer, terwijl de bomen vertellen over heksen en elfjes. Het regent suikergoed en rozijnen. De tinnen soldaatjes op de kast komen naar de jongen toe en zijn kindermeisje komt en zingt een liedje.

Op de woensdag regent het op het raam van de slaapkamer. De jongen staat nu op een groot schip en vaart zo door de straten. Hij maakt een rondje over de markt en langs de dorpskerk. Over zijn hoofd vliegen ooievaars en één daarvan landt op het dek van de boot. De ooievaar vertelt daar over het zonnige zuiden en zijn overwintering in Afrika.

De nacht erna heeft Klaas Vaak een muis meegenomen. Door een toverslag met de paraplu wordt de jongen net zo klein als een pink en gaat samen met de muis naar een bruiloft. De jongen schiet de kleren van een van zijn tinnen soldaatjes aan en stapt in de vingerhoed van zijn moeder. De muis trekt de vingerhoed